

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/167/2017
Identifikačné číslo spisu:	1115229513
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1115229513.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľa: Simon Robert Thomas, likvidátor GBI INVESTMENTS LIMITED v likvidácii (konkurze), so sídlom v Spojenom Kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, Londýn, 88 Wood Street, EC2V 7QF, IČO: 03 137 619, zastúpeného JUDr. Martinom Bezákom, PhD., advokátom so sídlom v Bratislave, Klincová 15, proti odporcovi: M. D., bývajúcemu v N., O., zastúpenému Michalko Legal Counsel & Co., s. r. o., so sídlom v Bratislave, Michalská 276/16, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Martin Michalko, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63 ECud 47/2015, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. apríla 2017, sp. zn. 21CoE 254/2016, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2017 sp. zn. 21CoE 254/2016 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Navrhovateľ sa návrhom podaným na Okresnom súde Bratislava I domáhal, aby súd vyhlásil rozhodnutie Vrchného súdu v Londýne zo dňa 7. 8. 2012, č. k. DCC/000213/2012 na území Slovenskej republiky za vykonateľné. V návrhu uviedol, že je jedným z tzv. spoločných likvidátorov britskej obchodnej spoločnosti GBI INVESTMENTS LIMITED, IČO: 03 137 619 so sídlom v Londýne, na ktorú bola rozhodnutím Vrchného súdu v Londýne zo dňa 22. 1. 2010, č. k. 6678/2008 vyhlásená nútená likvidácia (konkurz). Uvedenej spoločnosti vznikli v konaní pred Vrchným súdom v Londýne vedenom pod sp. zn. 6678/2008 trovy vo výške 139 491,16 GBP. Rozhodnutím (osvedčením) Vrchného súdu v Londýne o nezaplatených trovách zo dňa 7. augusta 2012, č. k. DCC/000213/2012 bola povinnosť nahradiť tieto trovy spoločnosti GBI INVESTMENT LIMITED uložená odporcovi. Dňa 24. 2. 2015 vydal Vrchný súd v Londýne podľa čl. 54 a 58 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie Brusel I“), ktoré v zmysle prechodného ustanovenia - článku 66 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 na daný prípad aplikoval, osvedčenie, podľa ktorého je predmetné rozhodnutie o trovách vykonateľné na území Anglicka a Walesu

a keďže odporca, proti ktorému toto rozhodnutie smeruje je štátny občan Slovenskej republiky, ktorý má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, považoval navrhovateľ za potrebné, aby bolo vykonateľné aj na území Slovenskej republiky.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 63Ecud/47/2015-38 vydaným dňa 3. 12. 2015 vyšším súdnym úradníkom vyhlásil rozhodnutie č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. 8. 2012, vydané Vrchným súdom v Londýne, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska za vykonateľné na území Slovenskej republiky. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sa odporca odvolal. Uznesením č. k. 63 Ecud 47/2015-82, vydaným dňa 4. 3. 2016 samosudkyňou okresného súdu, okresný súd uznesenie č. k. 63 Ecud 47/2015-38 zo dňa 3. 12. 2015 zmenil tak, že návrh navrhovateľa na vyhlásenie vykonateľnosti predmetného uznesenia Vrchného súdu v Londýne zo dňa 7. 8. 2012 zamietol. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom zmenil, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie Vrchného súdu v Londýne sp. zn. 6678/2008, č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. 8. 2012 bolo vydané v konkurznom konaní, na ktoré sa Nariadenie Brusel I nevzťahuje. Vrchný súd v Londýne preto nemohol vydať osvedčenie o pravosti vyššie uvedeného rozhodnutia zo dňa 7. 8. 2012 podľa čl. 54, čl. 58 a prílohy V Nariadenia Brusel I. a ak ho vydal, „je v predmetnej veci irelevantné“. Zároveň uviedol, že odhliadnuc od uvedeného záveru nie sú splnené ani formálne náležitosti na vyhlásenie vykonateľnosti tohto cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky, pretože v osvedčení o pravosti, ktoré vydal Vrchný súd v Londýne absentuje dátum, kedy bol návrh doručený odporcovi, navyše zo samotného rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne sp. zn. 6678/2008, č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. 8. 2012 ani nevyplyva či trovy v sume 139 491,16 GBP vznikli navrhovateľovi alebo odporcovi. Proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu Bratislava I sa navrhovateľ odvolal.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 28. 4. 2017, sp. zn. 21CoE/254/2016-150 odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, (ktorým okresný súd uznesenie č. k. 63 Ecud 47/2015-38, vydané dňa 3. 12. 2015 vyšším súdnym úradníkom zmenil tak, že návrh na vyhlásenie vykonateľnosti zamietol) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) potvrdil. V odôvodnení predmetného uznesenia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie o tom, že Vrchný súd v Londýne „nemohol“ vzhľadom na znenie čl. 1 ods. 2 písm. b/ Nariadenia Brusel I vydať osvedčenie o pravosti (vykonateľnosti) rozhodnutia č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. 8. 2012 (o trovách konkurzného konania) v zmysle čl. 54, čl. 58 prílohy V Nariadenia Brusel I, pretože uvedené rozhodnutie bolo vydané v konkurznom konaní, na ktoré sa Nariadenie Brusel I nevzťahuje. Rovnako za správny považoval odvolací súd záver okresného súdu o tom, že osvedčenie o pravosti zo dňa 30. 6. 2015 nemá potrebné formálne náležitosti, pretože v ňom absentuje údaj o tom, kedy bol návrh na začatie konania odporcovi doručený a tiež údaj o tom, kto má (navrhovateľ alebo odporca) trovy uhradiť. Konštatoval, že základným predpokladom pre vykonanie cudzieho rozhodnutia je jeho uznanie. Uznáním cudzieho rozhodnutia sa rozumie priznanie právnych účinkov tomuto rozhodnutiu na území Slovenskej republiky. V uvedenej súvislosti odvolací súd zdôraznil, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že Vrchný súd v Londýne „nemohol“ (nebol oprávnený) podľa čl. 1 ods. 2 písm. b/ Nariadenia Brusel I vydať predmetné osvedčenie, preto aj keď toto osvedčenie bolo vydané, je potrebné ho považovať za irelevantné. V odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia zaujal odvolací súd stanovisko k jednotlivým odvolacím námietkam navrhovateľa, pričom vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa možnosti aplikácie Nariadenia Brusel I s poukazom na Dohovor o právomoci, o uznávaní a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej aj „Lugánsky dohovor“), odvolací súd uviedol, že vzhľadom na „totožné vymedzenie možnosti aplikácie“ (článok I, bod 2 písm. b/ Dohovoru) nepovažuje túto odvoláciu námietku navrhovateľa za opodstatnenú. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa prekročenia právomoci súdu prvej inštancie čo do preskúmavania správnosti osvedčenia o pravosti vydaného Vrchným súdom v Londýne, odvolací súd uviedol, že táto odvolacia námietka navrhovateľa je neopodstatnená, pretože súd prvej inštancie len overoval náležitosti osvedčenia vydaného v zmysle Prílohy V Nariadenia Brusel I a čl. 54 Brusel I, ktorý upravuje splnenie zákonných predpokladov a podmienok konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho

rozhodnutia, nakoľko však mal za to, že Vrchný súd v Londýne vydal predmetné osvedčenie nad rámec povinnosti vyplývajúcej z čl. 53 Nariadenia Brusel I, návrh na vyhlásenie vykonateľnosti v petite návrhu špecifikovaného rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne, správne zmenil tak, že návrh zamietol. Odvolací súd sa s takýmto rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, preto odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 63 Ecud 47/2015-82 zo dňa 4. 3. 2016 ako vecne správne podľa ustanovenia § 378 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

4. Proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. tvrdiac, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces dovolateľ v dovolaní uviedol, že súdy oboch inštancií nesprávne procesne postupovali, keď v rozpore s čl. 41 Nariadenia Brusel I a s jeho autentickým výkladom podaným v dôvodovej správe k Lugánskemu dohovoru „preskúmavali“, či možno Nariadenie Brusel I aplikovať na konanie o vyhlásenie cudzieho rozhodnutia o trovách konania za vykonateľné na území Slovenskej republiky, čím dovolateľovi znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné právo vyjadriť sa k právnej a skutkovej stránke veci, tak ako by to vyplynulo z dokazovania vykonaného na ústnom pojednávaní konanom na odvolacom súde, ktoré dovolateľovi garantuje čl. 9 v spojení s článkom 12 Nariadenia Brusel I a ustanovenia §§ 149 až 177 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V uvedenej súvislosti dovolateľ v dovolaní uviedol, že odvolací súd nesprávne procesne postupoval, keď v rozpore s čl. 43 ods. 3 Nariadenia Brusel I, s ustanovením § 177 ods. 1 a § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku nenariadil vo veci ústne pojednávanie, na ktorom by vypočul navrhovateľa k námietkam vzneseným odporcom a umožnil by mu tak v rámci vykonaného dokazovania vyvrátiť skutkové tvrdenia odporcu. Dovolateľ v dovolaní odvolaciemu súdu ďalej vytkol, že nevykonal ním navrhnuté listinné dôkazy, čo odvolací súd odôvodnil tým, že ich vykonanie mohol navrhovateľ navrhnuť už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom však opomenul, že podľa Nariadenia Brusel I, (ktoré je vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku právnym aktom vyššej právnej sily), sa v konaní o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia vykonáva dokazovanie až v odvolacom konaní. Odvolací súd podľa dovolateľa tiež pochybil, keď bez akýchkoľvek ďalších súvislostí dospel k záveru, že cudzie rozhodnutie o trovách konkurzného konania nemožno vyhlásiť za vykonateľné podľa ustanovení Nariadenia Brusel I, keďže túto otázku nebol oprávnený sám posúdiť. Ak mal pochybnosti o aplikácii tohto nariadenia, bol povinný podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie, (v rámci ktorého by Súdny dvor Európskej únie posúdil túto otázku ako otázku prejudiciálnu) a konanie mal podľa § 162 ods. 1 písm. c) C. s. p. prerušiť. V uvedenej súvislosti dovolateľ zdôraznil, že odvolací súd postupoval v príkrom rozpore s ustanoveniami Nariadenia Brusel I a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, keď dovolateľovi neumožnil aby v odvolacom konaní realizoval svoje procesné právo podať odvolaciemu súdu podnet na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie ohľadne aplikácie Nariadenia Brusel I v danom prípade. Uvedené pochybenie v procesnom postupe odvolacieho súdu je podľa dovolateľa o to závažnejšie, že Nariadenie Brusel I je bez akýchkoľvek pochybností uplatniteľné na konanie o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia o trovách konkurzného konania na území Slovenskej republiky, a to aj v tom prípade ak by išlo o rozhodnutie vydané v britskom konkurznom konaní. Z čl. 25 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. 5. 2000 o konkurznom konaní (ďalej len „Nariadenie o konkurznom konaní“) vyplýva aplikácia Nariadenia Brusel I aj na uznanie a výkon rozhodnutí vydaných v konkurznom konaní v inom členskom štáte Európskej únie. V uvedenej súvislosti dovolateľ odvolaciemu súdu ďalej vytkol, že nesprávne interpretoval čl. 1 ods. 2 písm. b) Nariadenia Brusel I, podľa ktorého sa toto nariadenie nevzťahuje na uznanie a výkon cudzích rozhodnutí vydaných v konkurznom konaní, pretože čl. 25 ods. 1 Nariadenia o konkurznom konaní (ktoré je vo vzťahu k Nariadeniu Brusel I lex specialis) priamo odkazuje na Nariadenie Brusel I. Odvolací súd pritom opomenul, že dôvodom prečo čl. 1 ods. 2 písm. b) Nariadenia Brusel I vo všeobecnej rovine vylučuje aplikáciu Nariadenia Brusel I na konkurzné konanie je to, že toto nariadenie nie je možné aplikovať na konkurzné konanie tam, kde je potrebné uplatniť špeciálnu úpravu Nariadenia o konkurznom konaní. Zdôraznil, že odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie arbitrárnym výkladom právnych noriem dospeli k absurdnému právnemu záveru, že rozhodnutie vydané iným členským štátom Európskej únie nie je vykonateľné podľa Nariadenia Brusel I, čo prakticky

znamená, že nie je vykonateľné ani podľa Nariadenia o konkurznom konaní, ktoré ohľadne uznávania a výkonu cudzích rozhodnutí s výnimkou priamo vykonateľného rozhodnutia o začatí konkurzného konania, odkazuje späť na právnu úpravu Nariadenia Brusel I, ktorú podľa súdov oboch inštancií nie je možné na túto právnu vec aplikovať. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a podľa ustanovenia § 450 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedol, že pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy oboch inštancií dospeli k nesprávnemu záveru, že na konanie o návrhu navrhovateľa na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia sa nevzťahuje právna úprava Nariadenia Brusel I, tak nejde o dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., pretože dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie a nie nesprávny procesný postup, ktorým by odvolací súd znemožnil dovolateľovi uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces najmä, ak - ako sám dovolateľ v dovolaní uvádza - súd neskôr postupoval práve podľa ustanovení čl. 38 až 56 a čl. 34 a 35 Nariadenia Brusel I. Vo vzťahu k dovolacej námietke navrhovateľa, že odvolací súd nenariadil vo veci ústne pojednávanie, na ktorom by dovolateľa vypočul k námietkam odporcu, odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedol, že z Nariadenia Brusel I nevyplýva povinnosť nariadiť pojednávanie v prípade rozhodovania o vyhlásení vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, pričom takáto povinnosť nevyplýva ani z Civilného sporového poriadku. Zdôraznil, že naďalej trvá na tom, že v danom prípade sa jedná o rozpor rozhodnutia, ktorého sa návrh na vyhlásenie vykonateľnosti týka s verejným poriadkom, pretože toto rozhodnutie bolo vydané bez vedomia a prítomnosti odporcu, t. j. bez akejkoľvek možnosti odporcu obhajovať svoje práva, čo má za následok porušenie jeho základných ľudských práv. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa ako nedôvodné zamietol a priznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je nielen prípustné ale aj dôvodné, preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a podľa ustanovenia § 450 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

10. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

11. V predmetnej veci odôvodnil dovolateľ prípustnosť dovolania poukazom na ustanovenie § 420 písm.

f/ C. s. p., pričom uviedol, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že a) odvolací súd bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom by vypočul navrhovateľa a odporcu a vykonal navrhnuté dôkazy, dovolaním napadnutým uznesením ako vecne správne potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie predchádzajúce uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom zmenil tak, že návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne, špecifikovaného v petite návrhu, zamietol, b) stotožnil sa s dôvodmi zamietnutia návrhu súdom prvej inštancie, podľa ktorých Vrchný súd v Londýne nemohol vydať osvedčenie o vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konkurzného konania na území Veľkej Británie, keďže toto rozhodnutie bolo vydané v konkurznom konaní, na ktoré sa Nariadenie Brusel I podľa jeho článku 1 ods. 2 písm. b/ nevzťahuje, c) napriek uvedenému záveru o neaplikovateľnosti Nariadenia Brusel I, postupovali súdy oboch inštancií procesne podľa čl. 38 až 56 a čl. 34 a 35 Nariadenia Brusel I, ktoré upravujú výkon cudzích rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach a v príkrom rozpore s čl. 41 Nariadenia Brusel I preskúmavali, či možno Nariadenie Brusel I aplikovať na konanie o vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konkurzného konania na území Slovenskej republiky, čím znemožnili dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, že c) odvolací súd dospel k vyššie uvedenému záveru o neaplikovateľnosti Nariadenia Brusel I na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia vydaného v konkurznom konaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania, kde by mohol navrhovateľ zaujať stanovisko k jednotlivým námietkam odporcu, napr. k tej, že mu nebol návrh na vyhlásenie vykonateľnosti doručený, že d) súd prvej inštancie, s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd stotožnil, prekročil svoju právomoc, keď preskúmaval osvedčenie o vykonateľnosti vydané Vrchným súdom v Londýne nielen po formálnej stránke, že e) odvolací súd arbitrárnym výkladom a aplikáciou primárneho a sekundárneho práva Európskej únie a naň nadväzujúcej právnej úpravy civilného sporového konania dospel k „absurdnému záveru“, že rozhodnutie vydané iným členským štátom Európskej únie nie je vykonateľné podľa Nariadenia Brusel I, čo znamená, že nie je vykonateľné ani podľa Nariadenia o konkurznom konaní, ktoré vo vzťahu k uznávaniu a výkonu cudzích rozhodnutí odkazuje späť na právnu úpravu Nariadenia Brusel I.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pokiaľ ide o dovolateľom tvrdenú rozporuplnosť dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, odvíjajúcu sa od toho, že odvolací súd sa na jednej strane stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že Vrchný súd v Londýne nemohol vydať osvedčenie o pravosti (vykonateľnosti) rozhodnutia č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. 8. 2012 o trovách konania, vydaného v konkurznom konaní, pretože Nariadenie Brusel I sa v zmysle čl. 1 ods. 2 písm. b/ na toto konanie nevzťahuje a na strane druhej v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia posudzoval námietky navrhovateľa a odporcu z hľadiska jednotlivých článkov tohto nariadenia, dovolací súd uvádza, že uvedená dovolacia námietka navrhovateľa je v plnom rozsahu opodstatnená. Pokiaľ totiž odvolací súd dospel (rovnako ako súd prvej inštancie) k (nesprávnemu) záveru, že Nariadenie Brusel I v znení účinnom do 10. januára 2015 nie je možné v zmysle čl. 1 ods. 2 písm. b/ v danom prípade aplikovať, (a preto Vrchný súd v Londýne nebol oprávnený vydať osvedčenie o pravosti predmetného rozhodnutia o trovách konkurzného konania, ktoré tvorí formálnu náležitosť návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne zo dňa 7. 8. 2012, č. k. DCC/000213/2012 na území Slovenskej republiky), tak bolo v rozpore s týmto záverom následné posudzovanie námietok navrhovateľa a odporcu z hľadiska článkov 38 až 54 a čl. 34 a 35 tohto nariadenia, a teda jeho aplikácia. Takéto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je spôsobilé dať presvedčivé, jasné a akceptovateľné odpovede na otázky,

súvisiace so záverom súdov oboch inštancií premietnutým do výroku dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmeňujúce uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh navrhovateľa na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. 8. 2012, ako vecne správne potvrdil.

14. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že nepresvedčivosť odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu je daná aj z toho dôvodu, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádza podľa akej právnej normy sa mal navrhovateľ domáhať vyhlásenia vykonateľnosti vyššie uvedeného rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne o trovách konkurzného konania zo dňa 7. 8. 2012, ak aplikácia Nariadenia Brusel I je podľa jeho názoru v danom prípade vylúčená.

15. K porušeniu práva dovolateľa na spravodlivé súdne konanie došlo aj z toho dôvodu, že odvolací súd v rozpore s čl. 43 ods. 3 Nariadenia Brusel I nerešpektoval zásady sporového konania a teda nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (§ 177 ods. 1 a § 385 ods. 1 C. s. p.), keď nenariadil ústne pojednávanie, kde by vypočul odporcu aj navrhovateľa a dal mu tak možnosť zaujať stanovisko k tvrdeniam odporcu a nevykonával navrhovateľom navrhované listinné dôkazy s odôvodnením, že navrhovateľ mal tieto dôkazy predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Uvedeným postupom odvolacieho súdu, v rámci ktorého odvolací súd nerešpektoval konkrétne procesné ustanovenia došlo k priamemu porušeniu práva navrhovateľa na spravodlivý proces, ktoré porušil odvolací súd tiež tým, že pri posúdení návrhu navrhovateľa na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne zo dňa 7. 8. 2012, č. k. DCC/000213/2012 nepostupoval v súlade s relevantnou právnou normou (Nariadenie Brusel I), ktorá sa cez čl. 25 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní na daný prípad vzťahuje.

16. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a podľa ustanovenia § 450 C. s. p. mu vrátil vec na ďalšie konanie, aby odvolací súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 C. s. p.) opätovne vo veci rozhodol s tým, že v novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd v zmysle ustanovenia § 453 ods. 3 C. s. p. aj o trovách dovolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.